

Kevesebb a zsebtolvaj, nagyobb a rend a metróban

Továbbra is rossz szemmel nézi az utasok egy része a metró biztonsági szolgálatának működését. Pedig már több mint egy éve rend, és tisztaság uralkodik a metróalagútban – állítják az illetékesek. Mások szerint azonban még mindig sok a zsebtolvaj, illegális árusokkal is találkozni, és gyakran előfordul, hogy ápolatlan külsejű utasok vackolják be magukat a szerelvényekbe. A föld alatti biztonságra a BKV Rt. évente csaknem százmillió forintot fordít.

Vegyes érzelmekkel fogadták a hírt a fővárosiak tavaly áprilisban: két őrző-védő cég munkatársaiból alakult metró biztonsági szolgálat működik a föld alatti vonalakon. Némi riadalmat keltett akkoriban az a tény is, hogy az örök intézkedések során – indokolt esetben és szigorú előírások mellett – gumibotot és gázsprayt is használhatnak. Legtöbbször attól félték ugyanis, hogy ezek a fegyverek indokolatlanul is előkerülhetnek és véletlenül is csattanhatnak. A tapasztalatok azonban nem igazolták a féltelmeket, a rend, a biztonság, a tisztaság a BKV elképzelései szerint alakult. Nem véletlenül költ a cég e célra évente mintegy százmillió forintot.

A kedvező változást az utasok szintén igazolják, sokan ugyanis nemcsak rossz, hanem jó tapasztalataikról egyaránt írják meg a cégnek – mondta Sutyor Lászlóné, a BKV Rt. metró forgalmi főmérnöke. Az elmúlt másfél évben kialakult rendről minden utas meggyőződhet és tény az is, hogy megszűnt az illegális árusítás – próbálkozók persze mindig akadnak – a metró területén. Ez a biztonsági szolgálat jelenlétének, aktív működésének eredménye – szögezte le. Mint ahogy az is nekik köszönhető, hogy jelentősen csökkent a lopások szá-

ma, alagútlakókat is csak elvétve lehet találni. Vonalanként átlagosan húsz biztonsági őr teljesít szolgálatot, s – bár mindenhol nem lehetnek ott –, látványos a javulás főként a tisztaság és az utasbiztonság területén. Korábban áellenőrök és magukat biztonsági őröknek nevezett csallók is „büntették” az utasokat, a valódi megjelenése azonban jó ideje távol tartja őket a metrótól. Folyamatos munkát adnak azonban az őröknek a dohányzó, nyáron fagyival utazó, szabálytalanul állatot szállító utasok, vagy éppen a rongálók, falfestők és zsebesek.

A kedvező tapasztalatok ellenére néhány utas még mindig rossz szemmel néz az őrökre – panaszkolta Rédlér Aurél, az egyik biztonsági szolgálat, a Top Secret Kft. területi igazgatója. Szerinte a fő gond, hogy sokan továbbra is úgy gondolják, az őrök ellenük, és nem értük dolgoznak.

Munkájukat nemcsak a kialakult állapotok minősítik, a BKV szakértői szintén folyamatosan értékeli egy-egy hónap eredményét. Ilyenkor a föld alatt tapasztalható állapotok mellett a szolgálat munkatársainak viselkedése, intézkedései, felkészültsége is terítékre kerül. Az őröknek ugyanis az udvarias viselkedés mellett a metróüzemet, valamint a tömegközlekedést érintő változásokkal is napra készen tisztában kell lenniük. Az utasok gyakran kérnek tőlük segítséget: útbaigazítást és számos egyéb, az utazással kapcsolatos információt. A biztonsági őrök alkalmazásának egyik alapfeltétele az udvariasság és a jó kommunikációs készség. Előfordul, hogy valakiről csak a próbaidő alatt – netán még később – derül ki alkalmatlansága, ezért meg kell válnia a testületől. Annak is ez a sorsa, akire többször, okkal panaszkodnak az utasok.

M. O. – N. H. E.

Elindult a Palota-busz

Felszállt a gyűjtő, a kíváncsi és volt, aki csak utazott

Volt, aki azért kelt vasárnap hajnalban s bumliáta át a várost, hogy az első Palota-busz utasai között lehessen. Egy srác azért jött, hogy felmérje: milyen az új járat táblája. Mások csak utaztak az új helyi járaton, amely pontosan kilenc óra körül indult tegnap a XV. kerület, Fő úti végállomásra.

– Tudta, hogy ma indul a Palota-busz? – fordulok a mellettem álló férfihez, aki elmélyülten tanulmányozza a menetrendet és az útvonalábrát.

– Egyáltalán nem, én a 170-est várom, de úgy látszik, a megállóját az új busz miatt odébb helyezték. De biztos ez is kell, nem kétek, lesz, aki utazik majd velem – mondja, majd gyorsan otthagy, jön a 170-es.

– Ön tudja? – fordulok egy másik, a korai óra miatt kissé még álmosnak tűnő fiatalemberhez.

– Persze, ezért utaztam át a várost, hogy kipróbáljam – mondja szűkszavúan, s már fordulna is el.

Viccel – gondolom, ezért tovább fagatom: egyébként is itt volt dolga, az új busz csak kapóra jött?

– Nem, hiszen mondom, hogy ezért keltem hajnalban. Egyszerűen kíváncsi vagyok. Minden tömegközlekedési újdonságot megnézek. Nevezheti hobbinak is. Érdekel.

Aztán begördül a buszunk, és véget vet tartalmas beszélgetésünknek.

„Üdvözlöm önöket a Palota-busz első járatán” – hangzik a vezetőfülkéből, miközben mindenki – az a négy-öt utas – elhelyezkedik az üléseken. Egy fiatal fiú leplezetlen kíváncsisággal azonnal az első ülésnél rögzített táblát nézegeti, pedig nincs rajta semmi különös: Palota-busz, Fő út – körforgalmi járat.

– Úgy ismerem az útvonalat, mint a tenyeremet, a járatindítás mégis szokatlan izgalommal jár – magyarázza indulás után, már menet közben Páll László buszvezető, a 25-ös és mostantól a Palota-busz-járat csoportvezetője. Családi körökben ez, sok utast névről, még többet látásból ismerem már. Tudom, ki jön velem, ki vár a 24-esre vagy a 170-esre. Az új járat négy másik busz útvonalán közlekedik máttól, negyven perc a menetidő, s olyan pontokon állunk meg, ahová eddig csak körülményesen, több átszállással juthattak el a kerületiek. Ezel leginkább az idős és a kisgyerekes utasoknak segítünk. Egyszerűbb eljutniuk például a szakrendelőbe, a palotai kispáchoz, a temetőhöz vagy a közkedvelt bevásárlóközpontokhoz.

– Megállunk majd a Billánál is? – érdeklődik egy középkorú nő, aki Rákospalotáról az újpalotai üzlethez tart.

– Csak a közelében, majd szólok, hol kell átszállni – válaszol Páll, miközben felnyalabol egy köteggel a műszerfalra készített színes tájékoztatóból, s hátranyújtja. A kíváncsi srác a közelben álldogál, elveszi tőle, és kiosztja az addigra tucatnyira duzzadt utazóközönségnek.

– Ó Budapest egyik legszívesebben látogatottja – mutat Páll a fiúra –, tudtam, hogy ma is itt lesz.

– Ez egy kicsit túlzás – mondja szerényen G. A. kilencedikes diák – még alig több mint harminc villamos-, metró-, HÉV- és busztáblát sikerült az elmúlt fél év alatt begyűjtenem. Ma nemcsak azért jöttem, hogy megnézzem a legújabbat, hanem utazni is akartam. Megyek, amikor csak van egy kis időm. Sok járművezető ismer már, van, aki meglát, s már dugja is el a táblát. De van, akivel lehet egyezkedni. Így jutottam hozzá a tíz évvel ezelőtt megszünt gyors 1-es és a 23-as villamos teljes útvonalát is jelző felirathoz. Az ilyen nagyobb ereklyének számítnak, mint egy induló járat táblája.

Eközben sofőrünk, az M3-as autópálya melletti Metro áruházhoz közeledve a kis színes szórólappal rajzolt térképét nézi. Meglepett pillantásomat látva magyarázza: nem tévedt el, csupán azt kell még megnéznie, milyen nevet adtak a megállóknak, mit mondjon a mikrofonba.

– Ez egyébként nem a legjobb helyen kialakított megálló, az utas egyből az árokban landolhat – mutat az áruház közelében kijelölt, Autópálya-pihenőnek elnevezett pontra. Itt nem lesz akkora a forgalom, mint a Coránál lenne – magyarázza még –, javasolni fogjuk, hogy azt a bevásárlóközpontot is iktassák be. Onnan sokkal több szatyros néni jön.

A következő megállóban idős házaspár az óráját nézi, mosolygós fogadja az új buszt.

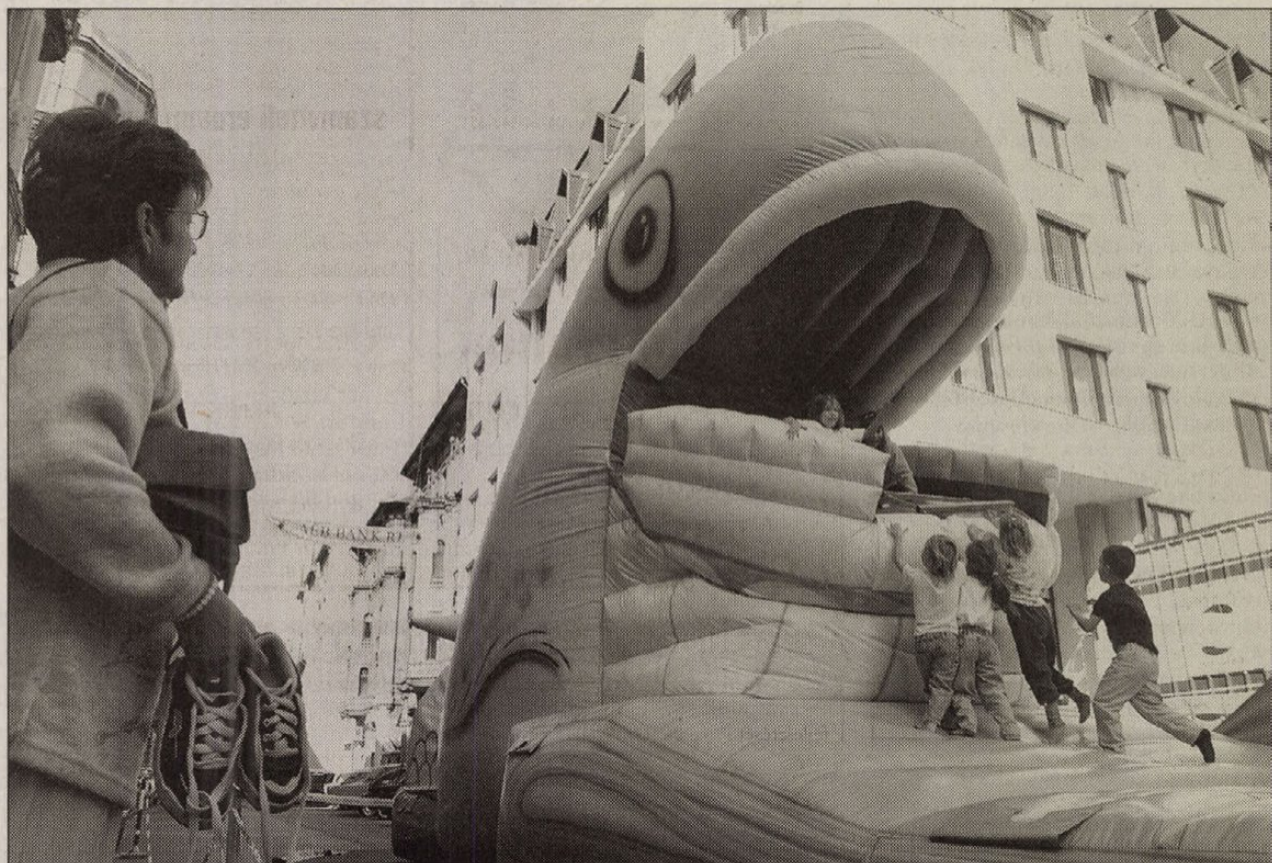
– Percre pontosan jött – szólnak be elégedetten a vezetőfülkébe. – A temetőbe megyünk – magyarázzák –, kicsit hosszabb így, de sokkal kényelmesebb, nem kell átszállnunk.

– A megbízhatóság a legfontosabb – kommentálja a jelenetet Páll –, az apróságokon még lehet majd később változtatni. Minden igénnyt persze nem tudunk kielégíteni, sok utacát azért kell messze elkerülnünk, mert rossz az út, tömegközlekedésre alkalmatlan. Ma még biztosan sokan érdeklődnek menet közben, s lesznek, akik csak azért szállnak fel, mert kíváncsiak az újra. A legnagyobb forgalomra egyébként éppen ünnepnapokon, szombaton és vasárnap számíthatunk.

Németh H. Erzsébet

Bakáts téri búcsújárás

Ízek utcája a szittyva fehérlo áldostól a szójacsírás rántott tofuig

A gyerekek egyik kedvence a gumibálna volt

FOTÓ: SOPRONYI GYULA

Millenniumi Ferenc-napi búcsú volt a hét végén a ferencvárosi Bakáts téren. A zenét már a Lónyay utcában lehetett hallani – és a pónilovak szagát érezni. A Duna-part felől érkezett mini vidámpark fogadta – körhintával, kopott, műanyag halacska horgászattal, a jól ismert céllövöldével meg mindennel, aminek egy búcsúban lennie kell.

Ha a szemének és a füleének akart kedveskedni az érkező, akkor a Bakáts téri templom előtt felállított színpadhoz sietett, ahol délelőtti gyerekprogram volt, délután főként néptáncosok, nótázók léptek fel, este koncertező adtak elő. Pénztárcáját könnyítendő az ember a Ráday utca felé indult, amely leginkább az augusztus 20-i mesterségek ünnepe lightváltozatára emlékeztetett. Ha a súlyát akarta növelni a látogató, akkor a tér Ráday utca–Tómpa utca közötti szakaszán sétált végig. Az ízek utcájának nevezett részen a búcsúban meg-

szokott hurka-kolbász-sült hús hármas helyett fantáziadúsabb ételeket tálaltak – nem mondom, hogy olesón. Kicsit ugyan furcsállottam, hogy királylány-nak öltözött fiatalok bukkantak elő a kólaadagoló mögött, és a Kóktél című filmből ellesett mozdulatokkal kápráztatták el nézőiket.

A millenniumi vonás egy csöppet felbukkant ebben az utcában, árusítottak ugyanis úgynevezett honfoglalás kori, Zsigmond- és Mátyás-korabeli, századfordulós, illetve napjainkra jellemző ételeket egyaránt. Volt például szittyva fehérlo áldos, csirkecomb sörös-paradicsomos pácban meg rántott tofu fokhagymás szójacsírrával. Ez utóbbit próbáltam ki 370 plusz (műanyag tányér és a villa) 25 forintért. Ettem már jobbat, de érdekes volt. Nagyon finomnak bizonyult viszont a jurtában fagyaltos kanállal mignonpapírra mért „mezes-gyömbéres, magvas, gyümölcsös, tönköly-búzadara gömböc”, amelyet Nyers

Csaba Károly készített. Árultak még tőki kemencés kenyérlángost és csörögi kecskesajtokat. Mérték bort is, és aki vásárlásra vágyott, vehetett az utca elején pattogtatott meg főtt kukoricát, zacskós vattacukrot, kürtőskalácsot, nyúlós medvecukrot és draszt.

Lelkierőm nem volt ahhoz, hogy megkérdezzem, mi az az Árpád-kori leletek felhasználásával készült energiasugárzó, gyógyhatású kép, ahogy nem is értettem, mit keres az ízek utcájában. (Hozzáteszem, ez a kérdés előjött bennem az egyik kozmetikai cég termékei láttán is).

A gyerekek láthatóan élvezték az összejövetelt, kétszázötvenért ugrálhattak egy gumibálnában, festethettek vicces arcot maguknak, degeszre tőmhették édességgel magukat, sőt ha maradt pénz, felülhettek a pónilóra is. A felnőtteknek meg az étel mellé legyen elég, hogy a hét végén gyönyörűen süttött a nap.

Sz. K.

Huszonöt aranylakodalom egyszerre

Aranylakodalomát ünnepelte szombaton huszonöt Pest megyében élő házaspár. A Nyugdíjasklubok és Idősek „Életet az éveknek” Országos Szövetségének megyei szervezete rendezte az eseményt, amelynek ezúttal Budakeszi adott otthont.

Tűrni kell – hangzik a recept arra nézvést, miképpen lehet egymással lelélni ötven évet. Egymástól függetlenül állítják ezt a párok, az ünneplő kosztümbe

öltözött asszonyok, kezükben fehér szegfűcsokor, és a férfiak, öltönyük gomblyukában egy szál ugyanabból a virágból. Ősz menyasszonyok és barázdált arcú vőlegények állnak páros sorban a budakeszi kultúrház udvarán, a nők megigazítják az alkalomra berakott frizurájukat, a férfiak kihúzzák magukat, és indul a menet a katolikus templomba.

Piros szívtáblák lendülnek a magasba, a kartonok ablakában városok, falvak

neve: Zsámbék, Bag, Albertirsa, Nagykőrös, Pilisvörösvár, Valkó, Szob, Ráckeve, Nagykovács, Aszód és a többi – tizenhat településről gyűltek egybe az aranylakodalmasok. Hagyomány ez már: tavalyelőtti Gödöllőn, tavaly Kistarcsán rendezték meg az eseményt, az idők öröme és a fiatalok okulására – mondja Somicz Lajosné szervező.

Az aranykísérők kezében kifényesített piros almák, egy szál rozsmaring van beléjük tűzve – szerelemjelkép. Ilyeneket osztogattak a régi esküvőkön a koszorúslányok; cserébe mindenki dobott némi pénzt a kosarukba, ki mennyit tudott – meséli egy verőcei asszony. A menet sorfalát a Tápionéte összes népviselete alkotja: spanglis cipők, fehér harisnyák, dús szoknyák és gyöngyös párták; a kerepesi asszonyok vujdosa, ez a sűrűn berakott túllbótt álló, darázsfejszekesterűen karikába hajtott fehér fejdísz messziről világit.

A templomban a budakeszi plébános ünnepi szentmisét celebrál, az ötven évhez ő is sűrűn gratulál; hasonlóképp a város református lelkésze, aki szintén Isten kegyelmébe ajánlja a párokat. A visszavonuláshoz csatlakozik a helyi csákos-csizmás, fehér miniruhás szertartésszapat. A polgári esküvészi szertartás már a művelődési központban zajlik. Van ebéd és ajándék (egy-egy könyv és mellé pezsgő díszüvegben), operett, musical- és magyarnóta-műsor; az egyik előadó, Kálmánffy Ferenc pillanatok alatt közös éneklésre bírja a hallgatóságot. És persze a lakodalom, így az aranylakodalom sem képzelhető el tánc nélkül.

– Mulatunk, nem számolgatjuk, ki mennyit tűrt ötven évig – nevet az ura karján egy kicsi asszony.

A tűrésrepedez egyébként hozzátartozik, hogy kölcsönösen kell alkalmazni. Mert mi történik, ha csak az egyik fél tekint magára érvényesnek? A kérdésre – a körülötte állók harsány egyetértése mellett – frappánsan vágja rá a választ valaki:

– Akkor nem megy a verki!

Rados Virág

Budakeszi látta vendégül az ünneplő párokat

FOTÓ: KOVÁTS ZSOLT